

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 371. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715393296/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Ludvig Skov genkender Forspillet til Elisabeths Sang, hvor hun i sjælsbetagende Jubel over den elskedes, over Tannhäusers Tilbagekomst, besynger Forhallen paa Wartburg, hvor han saa tit havde kæmpet om Sangens Pris og baaret Sejren hjem.

Forspillet er sluttet. Hændernes hurtige Triolbevægelser er forbi. Alma gør et ganske lille Ophold.

Hun breder Armene ud. Der tændes Ekstase i de mørkeblaa Øjne, de lyser som Stjerner.

Vilde hun favne Træer, Buske og Planter, hele den i sin Solhengivelse og svulmende Glæde uskyldige Natur, for saa i et betagende Jubelraab at sende den kære gamle Mestersangers Borg sin Hilsen?

„Dig dyrebare Sal jeg hilser,
jeg ser igen det elskte Rum!“

De forstod, de to i Stuen, den gamle og den unge Herre, at den lille Dam, den lille Ø med Linden, den krumme Bro, den blomsterrige Have er smeltet over i og vokset op til Wartburgs Sangerhal, at for den lille Pige fra København er det ikke blot Wolfram, Biterolf, Tannhäuser eller hvad de nu hedder, som har slaaet sig igennem, men at hun selv har bestaaet sin Kamp, Kampen fra Kryptens sure Fængsel til Lysets herlige Frihed, fra dunkel Drift til den store Elskov, hvor Natur og Aand smelter sammen til deres Ur-Eenhed under mægtig Klang.

Hun nynner igen. Ubevidst efterligner hun Oboen, hvis Elskovstrofer indleder den af blide Træblæsere ledsagede Kærlighedshymne. Hun tiltaler Wartburgs Hal:

I Dig hans store Sange vaagner
og vækker mig af Drømmens Rus!
Men da fra Dig han skiltes,
Du tonerige Rum!
mit Hjertes Savn ej stiltes,
Du selv blev død og stum.

Ludvig Skovs Tvivl, som han selv havde ægget op i sig om Almas Evner for at holde sit Sind frit for hende, svandt hen som Røg i Luften. Hun havde sejret. Thi han fornara, at alt, hvad der havde gæret og boblet i hende, nu med et Slag steg frem i lutret Klarhed lige for hans Øjne og Øren.

Hun tolkede for ham, som ingen anden før havde gjort, denne besnærende, svulmende, sanselig-aandelige Erotik, som ingen har evnet at give sandere Udtryk end den herlige Richard Wagner.